

z kursů podle § 1 odst. 3 řečeného cí. nař., a nejste proto podle tohoto ustanovení oprávněn užívatí stavovského označení »inženýr«.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které uvažoval nss takto: — — —

Stížnost uznává, že z okolností uvedených žal. úřadem pro odůvodnění zamítavého rozhodnutí jest správným, že st-l nekonal nijakých závěrečných zkoušek při býv. rak. důstojnickém kursu inženýrském ve Vídni, dovozuje však, že této náležitosti není zapotřebí, je-li výkon zkoušky nahrazen praktickým použitím k pracím armádě prospěšným, jsou-li na místě zkoušky prokázány zásluhy, bylo-li prominuto absolvování kursu i zkoušek, a prokáže-li se, že žadatel byl vojenskou správou kvalifikován jako inženýrský důstojník s absolvovaným kursem.

Avšak striktní znění § 1 odst. 3 cit. nař. nenechává pochybnosti o tom, že v prvém případě tohoto zákonného ustanovení, o který zde jde, oprávnění k užívání titulu inženýrského jest omezeno pouze na důstojníky, kteří vybyli vyšší ženijní kurs neb kursy pro inženýrské důstojníky a obstáli při závěrečných zkouškách. Nelze souhlasiti s názorem stížnosti, že by ve smyslu cit. § 1 odst. 3 požadovaná náležitost výkonu odborné zkoušky mohla býti nahrazena některým způsobem st-lem uváděným, jak bylo svrchu blíže naznačeno.

Za tohoto stavu věci pak stačí již tento důvod, totiž nedostatek závěrečných zkoušek, k zamítnutí nároku st-lova ve smyslu § 1 odst. 3 cit. nař. vznášeného, a jest bezpředmětno zabývatí se další námitkou stížnosti, že žal. úřad neposoudil správně otázku, byla-li ve vojenské službě st-li kvalifikace inženýra-důstojníka udělena toliko na dobu trvání války či vůbec, je-li předpokladem nároku, aby žadatel konal vojenskou službu jako důstojník z povolání čili nic, a bylo-li potřebí vyžadovati dobrozdání vojenských úřadů o těchto otázkách.

Č. 10.493.

Policejní věci (Slovensko): * Statut bývalé župy Podtatranské ze 7. srpna 1926, vydaný pod č. 20275/1926 a schválený ministrem pro správu Slovenska den 4. listopadu 1926 pod č. 42696/1926 adm. 5, nezakládá právního nároku ani na vydání, ani na prodloužení zbrojního pasu.

(Nález ze dne 13. dubna 1933 č. 6640.)

V ě c: Jiří J. v L. proti zemskému úřadu v Bratislavě o prodloužení zbrojního pasu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Levoči z 28. července 1930 zamítnuta byla st-lova žádost o prodloužení zbrojního pasu s odůvodněním, že st-l byl tamním úřadem pravoplatně odsouzen pro honební přestupek. Podáním z 19. září 1930 žádal st-l opětovně o prodloužení zbrojního lístku na tříhlavňovou loveckou pušku, uváděje, že jest členem revíru obce H. a jako člen má již útraty. Tuto žádost zamítl okresní úřad výměrem z 20. září 1930 s tímž odůvodněním jako ve výměru dřívejším.

V odvolání proti tomuto výměru podaném dovozoval st-I, že zamítnutí žádosti není opodstatněno, ježto jeho odsouzení pro přestupek bylo jen na jeden rok podmíněčné, a pouze k pokutě, a od oné doby že uplynuly již čtyři roky, žádal o zrušení rozhodnutí okresního úřadu a o povolení prodloužení zbrojního lístku proto, že jest členem revíru, a byla-li by jeho žádost odmítnuta, utrpěl by hmotnou škodu.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto s tímto odůvodněním: Tím, že odvolatel jest společníkem nájemce revíru, nenabývá ještě práva na udělení zbrojního pasu, neboť o tom rozhoduje úřad s hlediska zájmů nejen žadatelových, nýbrž i s hlediska požadavků veřejné bezpečnosti, a to podle volného uvážení. — Také okolnost, zdali odvolatel za trestný čin v odvolání zmíněný byl trestán čili nic, nemůže býti toliko samotná vzata za podklad úvahy o možnosti udělení povolení k držbě a nošení zbraně, poněvadž o tom rozhoduje úřad rovněž s hlediska zájmů nejen žadatelových, nýbrž i s vyššího hlediska požadavků veřejné bezpečnosti podle volného uvážení.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-I stížnost, o níž uvažoval nss takto:

Podle § 2 zák. o ss jest nss povolán rozhodovati o stížnostech, směřujících proti rozhodnutím neb opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že bylo jimi zasaženo do jeho subj. práv. Se zřetelem k tomuto ustanovení jest předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním předpisem. Jest tudíž zkoumati, zdali a pokud jest stát ve věci, o kterou jde, svými správními orgány vázán vůči žadateli tak, že jest možno mluvit o subj. právu na určité rozhodnutí neb určitý postup úřadu.

Daný případ jest posuzovati podle statutu župy Podtatranské o držení zbraní, vydaného župním úřadem v Liptovském Sv. Mikuláši dne 7. srpna 1926 a schváleného min. pro Slov. dne 4. listopadu 1926 (Úradné Noviny župy Podtatranské ročník IV. z 25. listopadu 1926 č. 44/45). Statut ten stanoví především v § 1, že k držení jakékoli střelné zbraně jest zapotřebí úředního povolení, jež s účinností na běžný kalendářní rok udílí policejní vrchnost prvé stolice. V ustanovení tom nejsou uvedeny žádné podmínky, za jichž splnění se uchazeči povolení k držení střelné zbraně má dostati, naopak z požadavku úředního povolení, tedy konstitutivního aktu úředního, jímž teprve právo uchazeče, zbraň držeti, má býti založeno, vyplývá úmysl tvůrců této normy, vyhraditi státní správě právo, rozhodovati při udílení tohoto povolení podle vlastního, vůči stranám neomezeného volného uvážení, v němž má v prvé řadě přijíti k platnosti ohled na bezpečnostní zájmy státní, jež se kontrole stran vymykají, jak výslovně stanoví § 7. V § 3 uvádí pak statut zbraně, k jichž držení není zapotřebí úředního povolení, v § 4 vypočítávají se případy, ve kterých není dovoleno, ono povolení vydati, v §§ 5 a 6 se stanoví, ve kterých případech úřad může povolení vydati, což tedy znamená pouze vymezení ve směru negativním, že osoby podmínkám tam stanoveným nevyhovující povolení takového obdržeti nemají, nikoli však také pozitivní předpis, že osoby, u nichž podmínky ty jsou dány, povolení to by obdržeti musily, a konečně se uvádí v § 8, za jakých podmínek lze vydané povolení odvolati.

Při této úpravě udělovacího práva úředního nelze pro výklad, že by statut stanovil případy, kdy zbrojní list musí býti vydán, nic dovoditi ani z ustanovení § 2 statutu, jenž připouští proti odepření zbrojního pasu odvolání k nadřízenému úřadu, neboť z tohoto ustanovení vyplývá jen právo uchazeče, domáhati se toho, aby nadřízený úřad správní rozhodnutí úřadu podřízeného přezkoumal, při čemž ovšem ani tento nadřízený úřad není vůči straně vázán žádnými zákonnými podmínkami, nýbrž i na něho přechází právo volné, žádnými podmínkami vůči straně neomezené úvahy.

Z těchto vývodů tedy plyne, že na povolení k držení zbraně podle cit. statutu právní nárok straně nepřísluší, a že odepřením tohoto povolení nemůže žádné její subjektivní právo býti porušeno. Ježto pak pro prodloužení jednou již uděleného povolení není ve statutu tom ustanovení odchylných, naopak se tu praví výslovně, že se povolení udílí jen s účinností na jediný kalendářní rok, a že žádost o povolení má býti každý rok opakována, jest zřejmo, že totéž, co bylo řečeno o udělení úředního povolení, platí také o jeho prodloužení, tedy že ani odepření tohoto prodloužení nemůže zakládati nijakého porušení subj. práv uchazečových. Jest proto stížnost bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.

Č. 10.494.

Zaměstnanci veřejní. — Četnictvo: * Bylo-li důstojníku (státnímu úředníku) propůjčeno služební místo některým dnem mimo 1. den v měsíci a dosáhl-li nároku na plné výslužné ještě do konce téhož měsíce, není osvobozen od placení pensijního příspěvku ze zvýšené pensijní základny.

(Nález ze dne 13. dubna 1933 č. 6764.)

V ě c: Bohuslav K. v P. (adv. Dr. Kar. Stránský z Prahy) proti ministerstvu vnitra o pensijní příspěvek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím presidenta republiky z 23. prosince 1927 bylo st-li propůjčeno služební místo generála (2. platové stupnice) v osobním stavu četnických důstojníků správních s účinností od 2. září 1926. Dodatečným censurním nálezem četnické odborné úctárny min. vnitra ze 3. září 1929 bylo vysloveno, že st-l nabyt nároku na plné výslužné dnem 3. září 1926 a že byl podle § 165/3 plat. zák. sprostěn placení pensijního příspěvku až do zvýšení své pensijní základny; ježto však zvýšení pensijní základny u něho nastalo dnem 1. října 1926 o 11.400 Kč, jest podle §§ 165, 138 a 139 plat. zák. povinen z tohoto rozdílu platiti od 1. října 1926 pensijní příspěvek měsíčních 57 Kč.

Ve svých námitkách, které do tohoto censurního nálezu podal, namítal st-l, že nároku na zvýšenou pensijní základnu nabyt dnem 2. září 1926, k němuž se zpětnou účinností mu bylo propůjčeno místo generála ve 2. platové stupnici, kdežto nároku na plné výslužné — bez zřetele k době připočtené pro vyměření pensijních požitků z titulu civilní nebo vojenské služby za světové války — dosáhl dne 4. září 1926, tedy o 2 dny později, a že tedy nabyt nároku na plné výslužné až po dosažení